

meget skarp Kritik. Jeg tillod mig før at sige, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt her, at vi have haft Dommere, som have været gale, sindssyge. Vi have fornylig haft et sørgeligt Eksempel i saa Henseende. Jeg skal ikke nævne Navnet her, det er ikke nødvendigt at trække det frem til offentlig Beskuelse. Ærede Medlemmer vide, at der vistnok for Tiden er sendt en Dommer til Horsens Tugthus eller Vridsløse, en Mand, der var gal og sindsforvirret og sikkert har afstedkommet mange Ulykker med sine Forhør og Domsafsigelser, har misbrugt Varetægtsarrest i høj Grad og afsagt Domme, som have været fuldstændig urigtige. Under disse Forhold er det vor Pligt at paatale Mangler ved Dommervirksomheden her i Landet, saaledes som vi have tilladt os at gøre det under denne Sags Behandling.

Om Benaadningen siger den højtærede Minister, at vi ogsaa skulle huske, at det er et Indgreb i Dommernes Myndighed, og vi kunne heller ikke i alt for høj Grad bruge Benaadningssystemet med Hensyn til Fængselsnøden. Det er meget muligt, man kan jo have forskellige Motiver til den samme Handling, men jeg mener rigtignok, at der er et Motiv, vi godt kunne være bekendte her: naar vi have en forældet, jeg kan sige i mange Henseender barbarisk Straffelov, da af den Grund at benytte Benaadningsretten i saa høj Grad som muligt. (*Justitsministeren*: Det gøre vi ogsaa!) Saa ere vi enige, det er mig ligeegyldigt, hvilket Motivet er, blot Benaadningen bliver anvendt i saa stor Udstrækning som muligt, og saa have vi ogsaa Lov til ved Siden deraf at være enige om, at saa bliver der heller ikke saa megen Brug for Fængslerne.

Med Hensyn til den Sag med Manden, der har indgivet Klage til Justitsministeren, skal jeg sige, at jeg var fuldstændig berettiget til at fremdrage det Forhold her, thi selv om der maaske er andre Omstændigheder, som ikke ere nævnte, er her jo faktisk en Sag, hvor en Dommer — jeg kender godt denne Dommer og ved, at han er ret haardhændet — har holdt en Mand, som er beskyldt for en Berigelsesforbrydelse, som ikke andrager ret meget, arresteret i 6 Maaneder for at faa pint en Tilstaaelse ud af ham, i hvilke 6

Maaneder hans Familie var henvist til Forsørgelse af hans gamle Fader og paa forskellig Maade har lidt Nød. Det er trist og oprørende at tænke sig, at medens Mennesker, der have begaaet langt større og for Samfundet skadeligere Forbrydelser, faa Lov til at gaa frit omkring, holder man i halvt Aars Varetægtsfængsel en saadan lille Forbryder, som man dog til sidst maa lade gaa, fordi der ikke kan konstateres noget om hans Skyld. Jeg fortryder ikke, at jeg har fremdraget denne Sag her. Kunde det, der bliver sagt her i dette Ting, bidrage til, at man tog noget mere Hensyn til disse Klager over Dommene her i Landet, var der i alt Fald opnaaet noget derved.

Til Slut vil jeg blot med Hensyn til Opførelsen af Nyborg-Anstalten, som den nu bliver vedtaget, sige, at jeg anser det for ganske uforvarligt, at man ikke udbyder et saadant Statsarbejde til offentlig Licitation, saaledes at alle Landets Haandværkere og fabrikdrivende — der er jo meget forskelligt Arbejde ved et saadant Millionforetagende — faa Lejlighed til at konkurrere og forsøge, hvorvidt de kunne faa Arbejdet. Det er jo et Arbejde, der skal betales af Staten, og med Hensyn til hvilket alle Medborgere maa have Ret til frit at konkurrere. Det ser noget underligt ud og er ikke rigtigt, at man henvender sig til en Haandværker i Nyborg, en Murmester, som saa naturligvis selv bestemmer, hvor meget Murarbejdet vil andrage; han kan derefter henvende sig til alle de Fabrikker og Haandværkere, som skulle engageres i et saadant Foretagende, og det ligger derefter i hans Haand at bestemme, i alt Fald i alt væsentligt, hvem der skal have Arbejdet. Han udbyder det ikke i almindelig Licitation, men henvender sig til bestemte Firmaer. Den Fremgangsmaade er ganske forkastelig, det har ogsaa tidligere her i Folketinget været paataalt, at man er gaaet den Vej; vi vide, hvorledes en tidligere Justitsminister paa den Maade protegerede en enkelt eller enkelte Mestre her i Landet; det, synes jeg, er et System, vi skulle bort fra. Jeg kan ogsaa sige, at det slet ikke har vakt Begejstring i Nyborg, at en enkelt Haandværksmester saaledes bliver privilegeret; der hersker ikke saa lidt Mis-